

VESMÍRNÍ PSANCI

Michal Vlas

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-30-9 (pdf)

ISBN 978-80-7548-31-6 (ePub)

ISBN 978-80-7548-32-3 (MOBI)

Vesmírná magie, nebo-li magie, je živoucí a samotný vesmír je živoucí

Pro mága je živím společníkem, nikoliv jen pouhým nástrojem.

Je to nepopsatelné, ale je to tak.

Ten, jenž to nechápe, je odsouzen k nezdaru nechápavosti.

Proto je hlavní, aby se s vesmírnou energií zacházelo s rozumem.

*Vesmírná energie se nesmí zneužívat a znásilňovat ke svým malicherným
požitkům.*

Lurenc De Gerrgon:

Proslulý magus, teoretik a profesor v Talff' Avinské univerzity.

Prolog

„Dairo, musíme zmizet, a to fofrem! Honem!“ Farrx Aseef žene svoji přítelkyni v silně osvětlené chodbě. Oba prchají, jako kdyby je honil sám ďábel vesmírného podsvětí.

Farrx chytil Dairu za předloktí, aby jí dal na znamení, že je nablízku, a že ji jen tak neupustí, ale hlavně aby jí vedl v síti chodeb malého komplexu, jenž se nachází na malém měsíci, který je napaden Zerggenskými otrokáři. Zerggenští otrokáři jsou tím nejodpornějším zločinem, co ve vesmíru existuje. Nic pro ně není svaté, jenom plení a napadají malé zapadlé kolonie na pomyslném okraji vesmíru. Po každém nájezdu zůstane hromada mrtvých – ti se mohou považovat za šťastlivce, ale ti, kteří štěstí nemají, se stanou otroky – a to vám mohu garantovat, že by raději volili smrt před tím, co je čeká za osud.

Proto Daira a Farrx utíkají jako o život, běží ke své malé lodi, jež se nachází v doku 14c.

Farrxovi připadá daný útěk nekonečný. Jedna chodba střída druhou, a pak další.

Farrx se ohlídl přes rameno a uviděl tři mohutné postavy Zerggenských otrokářů. Nebyl to pěkný pohled. Na zádech se jim houpe mohutný meč se zahnutou špičkou, na pobočných pouzdrech mají plazmové pistole a v rukou drží velké pulzní pušky, jenž mají pod hlavní nasazené bajonety. Jsou extrémně nebezpečné a po zuby ozbrojené. Zerggenští otrokáři nosí i lehkou pancéřovou zbroj – připomínají spíše válečníky na válečné stezce, než otrokáře. Proto jsou ve známém vesmíru tak obávaní, mnozí se bojí jen špitnout jejich jméno.

„Sakra, jsou těsně za námi,“ špitl Farrx udýchaně.

„Nezvládnem to,“ vydechla Daira vystrašeně s výrazem beznaděje.

„My to zvládneme, už to není k lodi daleko,“ řekl povzbudivě, i když měl svoje pochyby.

Za sebou uslyšeli hrdelné výkřiky krkolomné Zerggenštiny, které doprovodily krátké výstřely z pulzních pušek.

Utečencům hvízdaly střely těsně nad hlavami.

Z chodeb se začínají linout série výstřelů, výbuchů a především křik beznadějných obyvatel.

Místní policie a domobrana se snaží bránit, seč jim stačí síly, ale jejich boj je marný. Brání se udatně, ale brzy podlehnou přesile útočníků.

Pod nohama jim po každém výbuchu zavibruje podlaha. Zabočili do další chodby a kápli na obránce, kteří bojují s útočníky. Domobrana si vybudovala provizorní obranné hnízdo na širokém prostoru, jenž slouží jako uzel dalším třem chodbám, jedna vede k doku 14c. V uzlu 5p je i vstup do velké rekreační místnosti, ve které si obránci vybudovali provizorní velitelství – o tu původní přišli. Důkaz toho, že komplex Achok, jenž se nachází na stejnojmenném pustém měsíci, brzy padne do rukou útočníků.

Daira s Farrxem vtrhli do velitelství, jenž jim poslouží, jako dočasné útočiště. Jejich pronásledovatelé se někam vytratili, to bude tím, že nejsou hloupí, aby vtrhli do celkem silně bráněného prostoru. Co vtrhli do provizorního velitelství, šel jim naproti podsaditý trpaslík, s krátce střiženými vlasy, černé barvy a s elegantně střiženým krátkým plnovousem. Trpaslík bez elegantně lesklého a střiženého vousu, by nebyl trpaslík, tak jak ho známe. Má na sobě modrou uniformu policejních oddílů s frčky kapitána.

Trpasličí kapitán se podíval na příchozí: „Vypadáte, jako by vás honila samotná smrtka. Jen račte a na chvíli si dáchněte.“ Mávl rukou, aby šli za ním.

Trpaslík zahučel do křesla za jeho dočasným pracovním stolem.

Trpaslík, jenž má na jmenovce Sirrk Regllen, vypadá nadmíru unaveně a odevzdaně. Je na něm vidět, že si uvědomuje, jak je za chvíli udolají Zerggenčí otrokáři.

„Med-Magu,“ zavolal na ošetřovatele, jenž u jedné stěny, kde leží raněný civilisté i policisté, kontroluje jednomu domobranci raněnou ruku, kterou má obvázanou a od krve.

„Můžeš se podívat na nově příchozí, jestli jsou v pohodě?“ zeptal se trpaslík.

Med-Magus se letmo podíval na nově příchozí a kriticky si je změřil pohledem.

„Tirrone,“ zavolal na svého pomocníka. „Vem to za mě, ano.“

„Ano, šéfe.“ Mladík se zjevil u raněného, jako duch a vystřídal svého mentora.

„Tak jo.“ Postavil se magus a srovnal si svůj tmavě modrý doktorský kabát.

„To není nutné, nám nic není. My...“

„To ať posoudím sám,“ přerušil magus Farrxe Aseefa rázně a přistoupil k němu. Med-Magus, neboli Medigus, což znamená, že držitel tohoto titulu má doktorský titul, jenž je zároveň mágem, nebo-li lidově řečeno „čaroděj“ - ovládá vesmírnou magii, kterou využívá při léčbě raněných a v medicíně celkově.

Farrx si všiml, že tenhle konkrétní medigus má na kabátu, v místě hrudníku na levé straně, vyšitý znak Talff'Avinské univerzity, jež je považovaná za nejlepší a nejprestižnější školu pro bytosti, jimž se naplno projevily magické schopnosti. Talff'Avinská univerzita sídlí na centrální planetě Unionistické společenství soustav – planeta Girr'Gliffón, nebo-li Centrála, je centrem USS.

Proto je Farrxovi divné, co dělá člen nejlepší a nejprestižnější univerzity v celém prozkoumaném vesmíru, na téhle nejzapadlejší díře na pomyslném okraji vesmíru. Ale s tím si teď hlavu lámat nebude. Teď je hlavní uniknout a přežít. Pokud přežijou. Medigus s tváří hodnou hraběte, si elegantně srovnal pravou margulskou rukavici.

Margulské rukavice jsou vyrobeny ze speciálních materiálů, tím nejdůležitějším je pradávna margulská slitina objevená Margulem De Arttonem, který žil před mnoha tisíci lety – zmíněná slitina má unikátní vlastnosti a to absorpce a vodivost vesmírné magie, která proudí každému mágovi v těle.

Medigus zavřel oči a začal se koncentrovat. Vesmírná magie v jeho těle se začala probouzet – energie vesmíru mu začíná proudit tělem, jako svobodná a uvolněná řeka. Margulská rukavice začala modře pulzovat. Medigus se dotkl Farrxova čela. Farrx začal pociťovat mírné vibrace a svědění po celém těle. Znak toho, že jím proudí magusova živoucí energie.

Teoreticky by medigus zvládl vyšetření za pomoci vesmírné magie, i bez margulské rukavice, na to má schopnosti značné, ale margulská rukavice, díky speciální vodivé slitiny, dokáže zkoncentrovat a zesílit schopnosti maguse a vesmírnou energii, proudící v jeho těle – tedy stručně řečeno, margulská rukavice výrazně napomáhá při léčbě raněného či nemocného nebo může magus s větší jistotou a přesností určit diagnózu kohokoliv, který ani neví nebo netuší, že je v jeho těle něco v nepořádku. Medigus odtáhl ruku a otevřel oči. Když magus odtáhl pravou ruku od jeho čela, Farrxovi přestalo brnět tělo. Magusova energie proudící v jeho těle, se rozplynula, jako by nikdy neexistovala.

„Hmmf,“ zamručel medigus. „Nenašel jsem nic, kromě zvýšeného napětí, stresu a vysokého krevního tlaku. Takže budeš prozatím žít.“ Uzavřel svoji nadměru povzbuzující diagnózu.

Farrx by tyhle příznaky dokázal sám určit přesně už jen z několika důvodů: Za prvé, utíkali napříč základnou jako o život „doslovně“, nemluvě o otrokářích dýchající těsně za jejich zády. Za druhé, no, vlastně, žádné za druhé není – tedy mě konkrétně nic nenapadá. To za prvé vystihuje celou jejich situaci, ale tím se zatím nebude trápit, aby nepřivodil infarkt vysokým stresem a krevním tlakem. Podíval se na svoji přítelkyni, která je na řadě s vyšetřováním. Medigus se podíval na napohled krásnou zrzavou elfku nebo spíš přesněji řečeno, na poloelfku. Daira má na tvářích pihy, skoro nepatrné, ale jsou tam. Zrzavé vlasy má dlouhé až po ramena. Dalo by se říci, že jsou malinko nahnědlé, ale ne o moc. Celkově vzato je Daira exoticky vyhlížející žena se zelenýma očima. Medigus si ji zvědavě prohlíží, samozřejmě se zdravým odstupem.

Daira po chvíli též prošla vyšetřením s velice podobnou diagnózou, jakou měl před chvílí Farrx Aseef. Její dlouho trvající a věrný přítel. Víc než přátelé ovšem nejsou. Je oddaná jinému muži, elfovi, znám pod jménem Ionwem Aitrasow, jenž je navíc členem proslulé, skoro až legendární skupiny – Vesmírní Zbojníci. Tak se nazývají a není nikdo, kdo by neslyšel vyprávět, a to ve všech koutech prozkoumaného vesmíru, o jejich počínáních a skutecích.

„Medigusi, jak jsou na tom?“ ozval se trpasličí kapitán za svým stolem.

„Řekl bych, že jsou v pořádku, prozatím. Tedy pokud přežijeme útok otrokářů. Vráťím se k těm, kterým něco je.“ Jakmile to dořekl, vrátil se k raněným. K těm stávajícím se přidali další tři policajti, jenž byli raněni „zatím“ posledním pokusem ovládnout uzal 5p, který má navíc jediný přístup k doku 14c – takže je to důležitý strategický bod, umožňující únik zbývajícím obyvatelům Achoku. Tedy pokud mají tu možnost.

Kapitán Sirrk Regllen se zhluboka nadechl a unaveně vydechl. Znělo to skoro jako povzdech.

„Tak jo vy dva. Když máme formality za sebou, řekněte mi, zdali jste potkali někoho při vašem úprku? Tedy kromě těch špinavých otrokářů! Samozřejmě.“

Farrx s Dairou se zamysleli.

Nakonec promluvil Farrx: „Bohužel ne, kapitáne. Kromě mrtvých jsme nikoho neviděli. A to jsme utíkali posledním, relativně bezpečným sektorem, který už nejspíš patří Zerggenským otrokářům.“ Pro trpasličího kapitána to jsou špatné zprávy. Podle posledních zpráv, které mu přišly na přenosném operačním terminálu, je komplex Achok ztracen. Podle zpráv si uvědomil: Za prvé, tenhle úsek, kterému velí, je poslední, jenž drží obránci komplexu. Za druhé, mají poslední přístup k poslednímu doku, který je zatím držen v rukou obránců. A za třetí, nemá cenu dále čekat na uprchlíky, protože už žádní neprijdou. Je tedy rozhodnuto. Je čas zmizet, dokud mají tu možnost.

„Jak to vypadá, jste poslední, co těm hnusákům utekli,“ řekl trpaslík. „Tedy je čas se stáhnout, dokud máme... tu možnost,“ dořekl trochu váhavě a dal se do práce. Kapitán začal vydávat příslušné rozkazy, těm málo obráncům, co přežili.

Farrx s Dairou se přidali k dalším utečencům, co přežili útoky Zerggenských otrokářů.

Oba si všimli, že těch, co přežili z dvou tisíc obyvatel Achoku, je hrozně málo. Někteří jsou zbídačení nebo v šoku, či jakkoliv traumatizováni nebo raněni. Z dvou tisíc, co tu Farrx s Dairou vidí, přežilo nebo měly tu kliku a nestaly se obětmi budoucího otroctví, zhruba čtyřicet pět duší. *Hrozné. Je to sakra více než hrozné!* pomyslel Farrx s podtónem znechucení vůči těm ohavným otrokářům.

Čtrnáctiletý kluk s pohublou postavou, jenž měl tmavé vlasy sčesané do culíku, byl pro mladé dívky celkem atraktivní mládenec. Měl netypické zlaté oči, které navíc vyzařovaly značnou inteligenci. Na jeho věk se považuje za elegantního „chytráka“. Díky vychytralosti se mu povedlo uniknout Zerggenským otrokářů, což si může pográtulovat. Dobře si to uvědomuje – nemluvě o tom, že uprchl do klimatizačních šachet.

Když se trochu vzpamatoval a přestal prudce dýchat, začal se soukat šachtou. Naštěstí jsou klimatizační šachty prostorné, takže si nepřipadal jako rybička v konzervě, která je naložena v panenském olivovém oleji.

Díky své intuici a inteligenci se dovtípil, že se musí dostat k nejbližšímu doku. Nejbližší dok je 14c a 17c. Díky šikovné vysílače se dozvěděl z vysílání, že dok 17c je obsazen Zerggenskými otrokáři. Takže jediný způsob, jak se odsud dostat je, že se dostane k poslednímu bezpečnému doku a dostane se k nejbližší lodi, která má namířeno co nejdál odsud.

Což se snadno řekne, ale hůře udělá. Naštěstí díky svým rebelským výpravám, prozkoumal velice dobře většinu klimatizačních šachet. Takže velice dobře věděl, kudy se musí proplazit, aby se dostal k cíli.

Mladíkovi připadalo, že musela uplynout celá věčnost, když se plazil útroby klimatizačních šachet. Jeden úsek šachet střídá hned ten následující. Pro někoho, kdo nezná uspořádání klimatizačního systému, je to zapeklitá věc. Nejenom, že by se ztratil, ale velice dlouho by bloudil, než by našel cestu pryč z toho nekonečného bludiště.

Když se mladík proplížil kolem mříží, z nichž se linul chladivý vzduch do chodby, jenž vedl k uzlu 5p, zaslechl krkolomnou Zerggenštinu a... nevěděl co, ale znělo to jako něco mechanizovaného.

Zdravý rozum mu velí, co nejdál prchnout, ale další část jeho ducha je stejně silně zvědavá, jako ta část, která velí, aby tu nezůstával a neriskoval svůj holý život.

Nakonec zvítězila zvědavost.

Otočil se pokud možno pomalu a tiše. Připlížil se k mřížím, z nichž je krásně vidět silně osvětlená chodba – ten, co by se podíval na mříže, by neviděl víc než jen temnotu. Šachta je vedena ve tlusté zdi oné chodby a mříž je jen metr a půl nad podlahou, takže vše vidí z boku a to co vidí, se mu za mák nelíbí.

Chodbou pochoduje oddíl silně ozbrojených a nebezpečných Zerggenských otrokářů. Většinu těla mají pokrytou lehkou zbrojí konstruovanou tak, aby nevadila v pohybu, ale přesto dobře chránila. Zbroje mají temně žlutou a místy světle hnědou barvu, dodávající na agresivnějším vzezření, jenž má působit více strachu. Tváře mají

zakryté obličejovými maskami, samozřejmě pancéřovanými. Napohled je vidět, že jsou těžké, ale ne pro mohutné otrokáře. Obličejové masky mají stejné barvy jako zbroj, jenž navíc skvěle ladí s onou zbrojí. Masky mají dvě malé úzké štěrby, zakryté optickými čočkami, od brady po úroveň nosu mají klínovitý tvar, v místě čela má maska mírně zkosený tvar trojúhelníkového tvaru a následně ladně kopíruje tvar hlavy až po týl. Na bocích klínovité části masky jsou dva malé vysoce kvalitní filtrační disky, které mírně vyčnívají z povrchu masky. Filtrační disky poskytují ochranu proti kouři, chemickým výparům a všem druhům plynů. Masky navíc chrání proti výbuchům, takže je nemožné je otrávit plynovými útoky, ani je uspat, ani udusit, ani omráčit výbuchy. A když se to vše zkombinuje, jsou vysoce smrtící jak beze zbraně tak i s jakoukoliv zbraní, střelnou či chladnou, dají se těžko zabít nebo být jen omráčit a to s jakýmikoliv prostředky. Proto jsou ve známém vesmíru tak obávaní.

Mladík uviděl zdroj těch mechanizovaných zvuků, doprovázené mírnými dunivými kroky, které způsobují mírné vibrace, jěž mladík pocítil v útrokách. Při pohledu na mašinu mu zamrazilo a silně zavlnilo chřípí.

U mříží se zjevil dva a půl metrový pilotovaný Mech se třemi nohami.

Je to hrůzostrašný zabijácký stroj se smrtící palebnou silou. Dvě dlouhé paže jsou velice sofistikované. Paže jsou zakončeny pěti článkovitými prsty s velice jemnou mechanikou, se kterou se dá dělat i relativně jemná práce, a nebo někoho chytnout, aniž by ho rozmáčkl jako velice křehkou hadrovou panenku. Na hřbetu levé paže je zabudován dvouhlavňový pulzní pěchotní kulomet s dvoukomorovým zásobníkem o počtu tisíc, pěti milimetrových kulek, vyrobených z pancéřové keramdluretové slitiny s tvrzenou diamantovou špičkou. Tato munice dokáže probít i lehký pancíř a je vysoce smrtící proti živým cílům, jenž by mohly mluvit o zázraku, když přijdou jen o končetinu, nikoliv o život.

V levé paži je zabudován plazmový hořák – když se článkovité prsty zatáhnou, následně se z dlaně vysune plazmakordinský hořák, který se dokáže propálit i skrz pancíř.

Na pravé paži je podobně zabudován malorážní jednohlavňový granátomet se zásobníkem na třicet ran, rozdělený do tří druhů munice; první typ je vysoce explozivní šrapnelový granát; druhý typ je průbojný granát s tekutým plunarovým kirborem na bázi plazmy; poslední typ je kombinací zábleskového, kouřového a zvukového granátu, který je určen pro zneškodnění nepřítele, aniž by zemřel. Pro otrokáře jsou cennější živí, potenciální otroci, než mrtvolý, které nevydělají ani jeden cergenský tredickt.

Mladík si uvědomil, v jak vážném ohrožení se ocitl.

I tak přesto jeho zvědavost převládala nad pudem sebezáchovy a relativně zdravého rozumu.

Vypadá to, že se seskupují k závěrečnému útoku na zbylé obránce, pomyslel ustaraně. Jestli zdolají obranu, a to zdolají díky těmhle zabijáckým strojům. Budou moje vyhlídky na delší život velice nešťastné. Sakra, musím něco udělat, ale co? hluboce se zamyslel. Náhle mu to došlo. Mám přeci tu policejní věcičku, kterou jsem před týdnem ukradl z policejních zásob. Můžu je varovat, aby něco udělali.

Ze zad si sundal malou tašku, v níž měl několik věcí, které si stačil vzít po útoku. Potichu tašku rozepnul a pravačkou v ní zašátral. Po pár sekundách našel to, co hledal. Vytáhl malý přenosný komunikátor oválného tvaru s dotykovým displejem. Prsty čaroval po displeji, až po chvíli našel frekvenci na trpasličího kapitána, který se o něj jako o sirotka staral. Kapitánovi poslal krátkou stručnou zprávu, aby ho varoval před blížícím se závěrečným útokem otrokářů. Mech stojící před mříží, se náhle pohnul. Napjal se do výšky a celým tělem, kromě končetin, se otočil směrem k mříži, za níž mladík tiše zalapal po dechu a bleskově si oběma rukama zakryl ústa.

A do háje. Jestli zachytil signál té varovné zprávy, tak jsem v loži, pomyslel vystrašeně.

Mladík má neblahý pocit, jako by ho tím tenkým, vodorovným senzorem, jenž má místo očí, propaluje až do nejhlubšího nitra duše. Z reproduktorů onoho Mecha vyšel křik krkolomné Zerggenštiny. Mladík si všiml, že ostatní otrokáři, kteří stáli blízko Mecha, náhle zpozorněli a pohlédli k jeho skryši. Tentokrát věnovali těm mřížím až fanatickou pozornost. Sekundu na to, co mu v mysli blýskly neblahé myšlenky, se vrhl rychlostí blesku směrem dál od mříží a o něco blíž k úniku. Mech bleskově pozvedl levou paži a pustil kulometnou palbu z pulzních dvojčat.

Za mladíkem, kulky vyrobené z keramdluretové slitiny s diamantovou špičkou, hladce rozstřílely ventilační mříž na malé hliníkové drobký. Levá paže Mecha se pohybuje ve směru, kudy utíká mladík. Kulky vystřelené pulzní rychlostí se probíjejí kerambetonovou zdí, jako kdyby byly vyrobeny z papíru a kartonu. Pancéřované kulky probíjející se první zdí, se následně zaryly do druhé kerambetonové zdi, ale tentokrát jí neprobily; vydaly příliš mnoho energie do první zdi a nezbylo jim dost energie na probití té druhé – ale to neznamená, že jsou o něco méně smrtící. Ohlušující hluk by pocíchal nervy i otrlému veteránovi. Mladík utíká po všech čtyřech končetinách, jako nikdy v životě. Každá sekunda může rozhodnout o životě a smrti. Pár metrů před mladíkem se šachta stáčí na levou stranu. Rychlostí blesku se dostal k ohybu; následně se odrazil nohama o pravou stěnu šachty. Díky odrazu vnikl hlouběji do zatáčky a po dalších, asi pěti metrech, zatočil doprava. Po chvíli plazení rovnou šachtou, která už vede přímo k doku 14c, se zastavil, aby pobral dech po smrtonosném úprku.

Mladíkovi zběsile buší srdce až někde u krku. Chvilku by věřil, že se jeho srdce snaží dostat ven.

Ohlédl se přes rameno.

Kulometná palba ustala. Nevidí žádné kulky probíjející se zdí, které hledaly živý cíl, jenž by s radostí rozemlely na karbanátky.

V duchu se mu ulevilo, ale jen na chvíli. Ví, že klid je jen chvilkový, a nepotrvá dlouho, než ho doženou, a následně zabijí, nebo hůře.

Celý se zachvěl nad těmi chmurnými představami. Párkrát se zhluboka nadechl a začal se znovu plazit. I když je unavený a udýchaný a je na pokraji mrtvice, má silného ducha, který mu velí, aby se plazil dál, dál od smrti, či otroctví.

Neví co je horší, ale nehodlá to zjišťovat.

Mladík se podíval skrz mříže.

Tentokrát uviděl konečný cíl. V doku 14c je asi tucet soukromých lodí. Některé přišly o své majitele. Další tři dopravní lodě jsou dokonce až sto let staré

Konečně jsem tady. Už se jen stačí dostat do nějaké lodi, pomyslel si s patrnou úlevou.

Podíval se na nejbližší loď, která od něj byla přes dvacet metrů vzdálená.

*Dunnego 13b / SpeedMax, od firmy **SpeedMax & Korrho**, vzpomněl si, že si o té lodi něco málo přečetl, z databáze: **Konstrukce a lodní třídy**, do které mu umožnil přístup kapitán Sirrk Reglen. Trpaslík, který se ujal mladíka, když byl nalezen jako černý pasažér na jedné z mála lodí, jenž občas zavítají na Achoku. Trpaslík se o něj staral, živil, šatil a poskytl mu ubytování. Byl něco jako náhradní strýček, kterého si mladík velice vážil, i když se někdy choval jako rebel. Osadníci Achoku ho tolerovali, i přes občasné problémy a rebelie byl jedním z nich – i tohle místo, jenž je pod útokem, a možná po dnešním dni přestane existovat, ale je to jeho domov – po dnešku znova přišel o všechno. Znova je z něj sirotek bez domova. Ani se už nepamatuje, kdo byli jeho rodiče, a jestli ještě vůbec žijí. To už se možná nikdy nedozví. Dneska je pro něj nejdůležitější přežít.*

Náhle se tři metry tlustá nosná zeď zachvěla.

Znělo to jako výbuch.

Co to u vesmíru bylo? Že by zaútočili na dok?

Znova se zeď zachvěla, jako kdyby byla vyrobena z membrány a ne z kerambetonu.

To není dobré, pomyslel mladík zděšeně.

Ohlédl se přes rameno; zahleděl se na další mříž, která ukazuje dok 17c. Došoural se k mříži a zbledl. Vidí celou četou otrokářů a to po zuby ozbrojenou. A něco navíc. Další Mechy? U vesmíru! Zerggenští otrokáři se připravili k závěrečnému střetu.

Obránci nemají šanci. Mladík znova vytáhl kouzelnou věcičku, kterou už použil při varování. Rychle sestavil zprávu a odeslal ji kapitánovi.

Dva Mechy vystřelily ze svých jednohlavňových granátometů. Do zdi udělaly dvoumetrovou prohlubeň. Zeď už dlouho nevydrží. Mladík se vrátil k mřížím, jež nabízejí svobodu. Stačí je jen vykopnout, dostat se do lodi a přitom nezemřít. Hračka. V doku 14c je rušno. Poslední přeživší se začali hemžit v doku a hledali buď svoje lodě, nebo dvacetimístní dopravní loď.

Z doku zazněly výstřely.

Poslední policisté a domobránci zadržují útok u přístupové chodby. Obráncům jako krytí slouží různé velké bedny, či nakládací vozíky a mnoho dalšího harampádí, které jakž takž poslouží ke krytí.

Rozhořela se urputná bitva.

Mladík se zapřel pažemi o strop šachty a začal zběsile kopat nohami do mříže.

Kop, buch... kop, buch.

Mříž začíná trochu povolovat.

Zadýchaný mladík vložil do dalšího kopu co nejvíc sil. KOP!

Mříž částečně povolila. *No tak, už povol zmetku prašivá.*

Další silný kop.

Mříž s hlasitým rachocením dopadla na podlahu doku. Při dopadu to rachotivě zadunělo.

U vesmíru, pomyslel zmoženě.

Nosná zeď znova zaduněla. Předcházela tomu silná exploze. V místě, kde se otrokáři snaží prorazit, zeď silně popraskala. Není čas na odpočinek. Sebral zbytek sil a vyplazil se z nově vzniklého průchodu. Chytil se rukami o okraj otvoru a spustil se dolu na podlahu doku. Při dopadu se přikrčil, aby zmírnil sílu pádu, ale i přesto mu unavené nohy zabrněly tak, že vyheknul mírnou bolestí. Na pár sekund se kecnul na zadek, když mu nohy vypověděly službu při nelidském zacházení. Nakonec svým nohám domluvil, že není čas na odpočinek. Vstal ze studené podlahy a přitom bolestně zkrivil tvář. Nohy má zhmožděné více než si myslel. Kolem mladíka je naprostý blázinec. Lidé a jiné bytosti křičí strachy a snaží se uniknout do lodí. U vstupního vchodu se rozhostilo peklo. Otrokáři se začínají probíjet chabou obranou. Pulzní pušky štekají symfonii smrti a zkázy. Granáty vybuchují. Plazmové pistole prskají a syčí. Mladík to vnímá zpomaleně, jako kdyby to byla scéna z nějakého holofilmu. Ale tohle

je skutečnost. Mladík se nadechl a vydechl. Není čas zamrznout, jako nějaký lacný droid. Rozeběhl se k lodi, kterou viděl poprvé v životě.

Dunnego 13b / SpeedMax, je tří trupová loď, s dvojitým pohonným jádrem a jako zdroj energie jí slouží kvantová singularita, která poskytuje dost šťávy, aby plavidlo letělo hyperprostorem.

Farrx Aseef drží svoji přítelkyni za loket a běží ke své lodi. U vstupního vchodu se zjevil třínohý Mech, a začal štít smrt a zkázu, především zkázu. Pro otrokáře jsou cennější živí, než mrtví. Před Mechem si stoupily dvě postavy s černým hrudním pancířem a černou obličejovou masku. Dvě černě oděné postavy pozvedly ruce, na které mají nasazeny lehké rukavice, vyrobené z margulské slitiny a lehkého pancíře.

Kampf-Magusové. Před Mechem se zjevil magický štít, který má ochraňovat postup otrokářů. Poslední obránci, sledují, jak je jejich palba zadržována magickým štítem. Trpasličí kapitán, když uviděl, že situace je neudržitelná – zavelel k ústupu k lodím. Obránci začali zběsile utíkat. Dokem otřásl výbuch. Daira a Aseef se málem neudrželi na nohou, jak jim otřásla tlaková vlna. Napravo od nich se ve zdi, jež doteď rozdělovala dok 14c a 17c, objevila až pětimetrová díra, kterou prošly dvě černě oděné postavy a vztyčily před sebe magický štít. Černé postavy vypadají jako temné stíny v prašném oblaku, který vznikl po výbuchu. Nově vzniklým vchodem prošel Mech, jenž následně začal vystřelovat omračující granáty. V doku se rozhořela ještě větší panika, doprovázená výkřiky a zběsilou střelbou.

„Dairo! Dairo,“ snaží se Aseef překřičet neuvěřitelný hluk. Vyděšeně se na něj podívala. „Drž se mě, už jen pár kroků a jsme u cíle. Poběž! Jinak je s námi ámen!“

Daira nemá slov, je naprosto vyděšená a strachy bez sebe. Po chvilce se přitiskla ke svému příteli, který ji pevně uchopil za předloktí. Když už byli napůl cesty ke své lodi, Aseef nařukal na svém zápěstním náramku kódový klíč ke své lodi. Po odeslání kódu, se u prostředního trupu lodi sklopila rampa. *Ještě kousek a můžeme odletět z téhle bryndy*, pomyslel Aseef.

Z doku začínají ulítat první soukromé lodě a jedna dopravní loď. Lodě prolétají skrz silové pole, jež udržuje atmosféru v doku. Za silovým polem je jen nekonečný vesmír. Měsíc Achok nemá prakticky žádnou atmosféru, dalo by se říci, že je to holá kamenitá hrouda. Ale to neznamená, že nemá hodnotu, nebo aspoň mívalo. Komplex Achok býval před padesáti lety těžební kolonii, která byla pod správou **Gloritk Space & Ship Industry s.r.o.** Po vytěžení surovin převzali kolonii soukromníci, kteří časem předělali kolonii na útočiště těch, jež hledali místo k žití. Až do dnes to platilo.

U vstupního vchodu stojí Mech, který vyhlíží případnou kořist. Zergginský pilot uviděl skrz senzor, který mu před sebe promítá holoobraz s různými údaji a hlavně tím, co se kolem něj děje; dvě postavy běžící k nějaké lodi, která pro ně znamená spásu. Pozvedl pravou paži, na níž má navléknuté senzory pohybu, které v živé

komunikaci s robotickou rukou kopírují pohyby pilota s takovou přesností, že Mech slouží jako prodloužení toho, kdo ho zrovna pilotuje. Pilot hlasovým navolením nastavil granátomet na omračující municí. Zaměřil se pár metrů před utíkající postavy, které se k sobě těsně družily. Pilot zkřivil rty v ďábelském úsměvu.

„Zurr at gurr to'ach,“ vyslovil ve své mateřštině bojový pokřik. Následně vystřelil.

Kolem Aseefa něco proletělo takovou rychlostí, že si ani nestačil všimnout, co to k sakru bylo. Následně jeho i Dairu oslnil silný záblesk. Potom ho skoro omráčil silný sonický hluk. Byl dost silný na to, že tu hrozilo riziko hluchoty. Když ho obalil bílý kouř, následně přestal vidět. Farrx Aseef dezorientovaně upadl na podlahu. Hlava ho natolik zabořila, že si pomyslel, jak mu v hlavě buší zvony a parta trpaslíků hrající na píšťaly a trumpety. Přitom ztratil z dohledu Dairu.

„Dairo!“ zavolal její jméno hlasitě a snaží se zaostřit zrak, skrz kouř.

„Farrxi!“ vykřikla zděšena, když se kolem jejích ramen a pasu omotalo cosi neznámého. Mělo to články robotických prstů a tenký nylonový provaz. Než si uvědomil, co se odehrálo, už bylo příliš pozdě, aby ji chytil, nebo něco podnikl... cokoliv. Cosi neznámého ji takovou prudkostí odtáhlo, že se to skrz kouř dalo těžko postřehnout.

„NE! Dairo!“ Znova upadl na podlahu a bezmocně praštil pěstmi na nebohou zem.

Náhle ho znova omráčil další výbuch světla a hluku.

Mladík uviděl, co se odehrálo. Viděl, jak ji Mech chytil vystřelenou pravačkou a následně, jak jí k sobě prudce přitáhl. Viděl bezmocného muže, jak zoufale upadl na zem a jak praštil pěstmi na podlahu. Viděl, jak toho chlapíka zasáhl další omračující granát. Jedno ví jasně. Ten muž je pilot lodi *Dunnego 13b / SpeedMax*. Lodi, jež má na boku stylově napsané jméno: *Mace Spirit*. Proto se rozhodl k činu.

Farrx pocítil, jak ho někdo zval za paži a postavil ho na nohy. Na chvíli si pomyslel, že i jeho zajali otrokáři, ale následně byla jeho teorie rozmetána na kousíčky, když uviděl postavu se zlatými očima.

„Jste v pořádku? Může chodit?“

Farrx malátně vnímá to, co říká ten zlatooký. Proto jenom stroze přikývl.

„Musíme vypadnout, jinak nás dostanou! Slyšíte?“ Mladík si pomyslel, že je ten chlap omámený těmi zatracenými výbuchy. „No tak, šéfe,“ dodal pobídku a nasměroval ho k lodi.

„Ne! Musíme ji zachránit. Pust' mě!“ Zavyklal rameny ve snaze, aby se vyvlíkl ze sevření zlatoočka.

Zlatooký ho pevně sevřel.

„Šéfe, už ji nezachráníte, jenom by vás dostali a nic by jste nesvedl. Musíme vypadnout. A to honem!“

Farrx se poprvé pořádněji podíval na zlatoočka. Překvapeně zamrkal, že má tu čest vidět ne muže, ale docela obyčejného mladíka. Více než čtrnáct let mu není. Na jeho věk a štíhlou postavu má silný stisk a má pevné odhodlání dospělého muže. Odevzdaně si povzdechl. *Promiň mi to, Dairo*. Podíval se na mladíka a přikývl, že s ním půjde. Dobelhali se k lodi; *Mace Spirit*, vyběhli po rampě a následně si to nasměrovali k můstku. UI lodi Chopper je přivítal na lodi.

„Choppre! Připrav loď k odletu. Zavři rampu a zapni štíty,“ vykřikoval Farrx.

„Padáme odsud,“ dodal smutným tónem.

Ignoroval otázky UI ohledně toho, kde je Daira. Dokonce by uvěřil, že UI posmutnělo. Než se k nim dostali první Zerggenští otrokáři, už vystartovali, poháněni dvěma silnými motory s fúzním magnetopulzním pohonem a neutrinovým vstřikováním. Proletěli silovým polem doku a letěli vstříc hlubokému vesmíru.

O pět let později.

Kapitola 1

„No tak, co jsem provedl?“ protestoval muž, jenž je ve sevření dvou silných vyhazovačů.

„Praštil jsi nevhodnou osobu, kámo,“ promluvil ten napravo. Protestujícího vlečou zády k ulici, takže vidí červené dveře baru, odkud ho vlečou.

„Jo, vole. Praštil jsi šéfa ochranky.“ Zachechtal se ten nalevo.

„No tak, *chlapi*. Jak jsem to mohl vědět, neměl mě obtěžovat při práci.“

„Jo při práci, kámo.“ Zasmál se ten napravo. „Flirtoval jsi s nesprávnou ženou, chlapče,“ řekl se smíchem.

„Jo, vole,“ řekl ten nalevo s pobaveným úsměvem.

Protestující se nechápavě zamračil.

Oba vyhazovači se zasmáli.

„Je to milenka šéfa ochranky, našeho bosse,“ řekl chlapík napravo s jiskrou v očích. Pobavenou jiskrou.

Protestujícímu to docvaklo.

„Hele, já nevěděl, že je to milenka vašeho šéfa. Ani mi to neřekla. Já flirtoval s ní, a ona se mnou. Nic neřekla.“

„Jo, vole. Už je *pozdě*,“ ozval se ten nalevo. „Neměl si praštit šéfa. I když ho nemám rád, je to naše práce. Nic ve zlém. Snad to chápeš?“ Usmál se.

Protestující jenom vzdorně mlčel. Pak ho nepřiliš jemně, ale ani příliš hrubě, hodili na ulici dobrých dvacet metrů od baru.

„Raději vypadni a už se sem nevracej. Buď rád, že jsme byli kamarádský. Příště už budeme muset přitvrdit. Nic ve zlém.“ Zasmál se ten, co ho držel za pravou paži.

„Už mě vyhodily i z lepších míst,“ vykřikl protestující do zad odcházejících vyhazovačů. Vyhazovači se zasmáli, aniž by se otočili.

„To ti věříme, kámo.“

„Jo, vole.“

Oba se smáli, a poté zpátky vlezli do baru.

„Kurva,“ zaklel jen tak do vzduchu.

Podíval se na hologram, vysoko nad barovými dveřmi. Holoprojektory promítají pět metrů vysoký hologram; dvou ženských siluet s plnými a kyprými tvary, tančící kolem jedné tyče.

Ten, kdo to vymýšlel, věděl, jak se musí na muže. Aby ne, když ten podnik vede žena, mimochodem velice krásná žena Kalltiského původu; kočičí národ se jim říká, protože mají kočičí rysy, humanoidní postavu a většinu těla mají pokrytou hedvábnou srstí. Uši mají dlouhý, elegantně protáhlý tvar s ostře zašpičatělým koncem. Oči kočičí až laškovné. Mají plné rty s mírně vystouplými špičáky. Ženy tohoto národa patří mezi ty nejkrásnější osoby v prozkoumaném vesmíru.

Když sklouzl pohledem více dolů, uviděl nápis baru: **U nestoudné čičiny.**

Povzdechl si.

No co. Aspoň jsem se pobavil.

Mimoděk se podíval doprava. Uviděl celkem velkou, kalně nahnědlou louži. Protestující svrátil čelo.

„Hee?“

Na čest samotného vesmíru by přísahal, že se z té louže na něj něco podívalo, malinkými očky; párkrát zamrkalo – jak se to cosi objevilo, rázem zase zmizelo.

„He?“

Zavrtěl hlavou a popleskal si tváře.

„Vole,“ řekl sobě, „Asi bych měl přestat chlastat.“

Zamžikal na kalnou louži a chvíli ji hypnotizoval.

Aspoň je rád, že ho nehodili do té louže; to by jim měl aspoň poděkovat, že byli relativně hodní natolik, že tam neskončil; to by se mu velice, velice nezamlouvalo – navíc, když je ta louže jen půl metru od místa, kde nehezky leží.

Znova si povzdechl.

„Ale, ale.“ Ozval se pobavený ženský hlas za jeho zády.

„Není to náš nebojácný kapitán, který jako vždy skončil na ulici, když si začal s nesprávnou dívkou,“ řekla žena s přátelsky pobaveným smíchem.

„Jak jsi to uhádla,“ řekl s šibalským tónem, aniž by se otočil. V očích mu zajiskřilo pobavení.

„Vždyť, jak tě znám, to má vždy dva důsledky.“

„A ty jsou?“ opáčil protáhle a přitom mimoděk pozvedl obočí a velice pečlivě napnul uši.

Žena se uličnický zachichotala: „Tak za prvé: je tu scéna s nevhodnou dámou, která je náhodou milenkou šéfa baru nebo někoho jiného. Za druhé: jsi praštil někoho, řekněme důležitou osobu.“

Tak, která z těch možností platí?“

„Nu, upřímně.“ Podíval se přes pravé rameno na pohlednou ženu a přitom se uličnický usmál. Žena vážně přikývla. „Obě možnosti platí.“

Žena se neubránila a široce se usmála. Připomínala vychytralou lišku.

„Ale. To se podívejme, jak se ti to povedlo?“ Pomohla mu se postavit ze studené ulice.

„Nu, předem upozorňuji, že jsem netušil, že má milence; a také jsem nevěděl, že ten chlápek byl šéfem ochranky.“

Povytáhla obočí.

„Pokračuj,“ řekla se zájmem.

„No stručně řečeno mi neřekla, že má milence, no... a ten milenec byl náhodou i šéfem ochranky.“

„Páni,“ vyslovila skoro až uznale. „To se ti teda povedlo, kapitáne. Dělat do milenky, když její chlapík je bossem ochranky tohoto pajzlu.“ Mrkla na bar. A přehnaně přikývla.

„No jo no. Dnes jsem měl zajímavý den.“ Usmál se chlapecky.

„Byla aspoň pěkná?“ řekla zvědavě, přitom se laškovně usmála.

„Nějak moc vyzvídáš. Snad nežárliš.“ Nahodil vážnou tvář. I tak se neubránil tomu, že se mu blýskaly oči pobavením.

„Já?“ Přehnaně protáhla tváře a přitiskla si pravou ruku na srdce.

„Nikdy!“

„Hele, vy hrdličky.“

Zvolal se další příchozí party.

Oba se na příchozího podívali.

„Nazdar, příteli,“ vyslovil protestující hlasitě. „Děje se něco?“

„Napřed vám řeknu, že mi chvíli trvalo, než jsem vás našel. Mělo mě napadnout, že vás najdu u bordelu.“

„No tak hele, hošánku. Já tam ani nebyla. To náš milý kapitán dělá čest své pověsti. Taky mi chvíli trvalo, než jsem našeho nestoudného kapitána našla.“ Mimoděk šťouchla loktem kapitánovi mezi žebra. Ten vyhekнул, když se trefila na citlivé místo.

Kapitán se jen usmál a pokrčil rameny. Bral to jako kompliment. Nově příchozí lehce zamával dračími křídly.

„Hm, jo.“ Znova pokýval dračí hlavou s nezměněným výrazem.

„Hm, jo,“ papouškovala žena a přitom se snažila napodobit tón.

Oba se náhle zasmáli.

„Milý Darrgane. Jak se vede, příteli.“ Přátelsky ho objala.

„Mě skvěle. Potkal jsem velice (alespoň na můj vkus), nádhernou Garaa'Danku. A moc jsme se pobavili. Jestli víte, co myslím.“ Zasmál se svým dračím způsobem.

Žena se od něj odtáhla na délku paže: „Ty rošťáku, tak užil jo,“ řekla pobaveně.

Vysokému Garaa'Dankovi se zajiskřilo ve zelených očích. Ty mluvily za vše.

Garaa'Dankové jsou vysoké a drakům podobné bytosti. Je to velice hrdý národ s bohatou a zajímavou kulturou. Jsou relativně štíhlí, přesto velice silní. Mají dračí křídla, kterými mohou i létat. Kvůli tomu mají duté kosti, jako ptáci, ale i tak jsou velice odolné, a to díky přírodním uhlíkovým vláknům, díky nimž jsou kosti značně odolné a pevné. I tak mají příliš velkou hmotnost na to, aby vzlétli do oblak. Ale díky přirozené vesmírné magii, kterou má každý příslušník národa v sobě, mohou vzlétnout do oblak. Ale to neznamená, že jsou všichni magusové, nebo magy. Na to je třeba více energie.

„A mně říkají sukničkář,“ ozval se kapitán s pobaveným výrazem. „Narozdíl ode mě jsi zabodoval, ty starej lišák.“ Oba se pevně chytli za předloktí. Ta kapitánova vypadala jako párátka. „Na to, že jsi mě hledal, jsi našel dost času, aby sis užil.“